

Arrest

nr. 261 907 van 8 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X
 handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk
 vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen:
 X - X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X en X, die allen verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de eerste en tweede verzoekende partij en hun advocaat M. BALLEZ *loco* advocaat J. HARDY, die tevens de overige verzoekende partijen vertegenwoordigt en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij (verzoeker) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de nationaliteit van El Salvador te bezitten, christen te zijn en afkomstig te zijn uit Cuscatlan,

San Salvador. Op 24 maart 2018 huwde u met Mevrouw (...) geboren in 1987 te Sonsonate. Uw echtgenote heeft drie minderjarige kinderen van haar overleden ex-partner. Sinds uw huwelijk woonde u met uw echtgenote en haar kinderen in een christelijke wijk van de gemeente San Martin, San Salvador. In jullie wijk waren geen bendes actief, maar wel in naburige wijken en onderweg naar uw werkplaats of onderweg als jullie boodschappen gingen doen in de nationale hoofdstad San Salvador. U werkte als vrachtwagenchauffeur voor een bedrijf van wegwerpproducten in het centrum van San Martin en transporteerde goederen naar andere steden zoals Sonsonate, San Vincente en San Miguel. Uw echtgenote baatte gedurende zes jaar een minisupermarkt uit in jullie wijk San Martin en sinds juli 2019 ook de cafetaria van de school van haar kinderen in jullie wijk San Martin. Achteraf vernam uw echtgenote van de schooldirectrice dat ze het beheer van de schoolcafetaria had overgenomen van een vrouw die was bedreigd door bendeleden en die het land was ontvlucht.

Op 23 februari 2020 werden u en uw echtgenote langs een hoofdweg benaderd door twee jullie onbekende personen toen jullie op de terugweg waren naar jullie wijk en huis. De personen stelden leden te zijn van bende 18 en vroegen jullie om tegen de volgende dag 1.000 USD te betalen als afpersingsgeld of renta omdat jullie eerder nog nooit renta hadden betaald, anders zouden ze jullie doden. Eerder werden jullie nooit benaderd door bendeleden en hadden jullie nooit renta betaald. De bendeleden lieten jullie gaan nadat jullie had toegezegd om de gevraagde renta te voldoen. Thuis overlegden u en uw echtgenote wat te doen. Jullie besloten geen aangifte te doen bij de politie omdat volgens jullie de politie met bendes samenwerkt. Jullie besloten de gevraagde renta niet te betalen, omdat jullie de misdadige bende niet wilden financieren en vreesden dat ze alleen maar meer en meer geld zouden vragen totdat jullie geen geld meer zouden hebben en zouden vermoord worden. Jullie doken onder in het huis van uw schoonmoeder in Lourdes Colon en besloten jullie land te ontvluchten en naar België te reizen.

Jullie verlieten El Salvador op 4 maart 2020 per vliegtuig, legaal met jullie paspoorten, en kwamen de volgende dag toe in Madrid (Spanje). Jullie reisden verder naar België, waar jullie op 12 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming indienden op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw identiteit en relaas legden u en uw echtgenote de volgende documenten neer: uw identiteitskaart en deze van uw echtgenote, jullie huwelijksakte, uw paspoort en dat van uw echtgenote en drie kinderen, uw rijbewijs en dat van uw echtgenote, een aanbevelingsbrief van uw werkgever en een schoolattest waarin de schooldirectrice bevestigt dat de kinderen van uw echtgenote werden uitgeschreven als leerlingen omdat ze moeten verhuizen na bedreiging door bendeleden.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit jullie verklaringen blijkt dat u en uw partner niet aannemelijk hebben gemaakt dat jullie El Salvador dienden te verlaten en/of er niet naar terug zouden kunnen keren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat jullie er een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de

reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

U en uw partner baseren jullie verzoek om internationale bescherming op een vrees om vervolging door leden van bende 18 uit een naburige wijk nadat jullie hun vraag tot betaling van afpersingsgeld of renta niet voldeden en jullie land ontvluchtten (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS verzoeker dd. 25.08.2020; Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS verzoekster dd. 28.08.2020). Hieraan kan echter geen geloof worden gehecht, aangezien jullie verklaringen hieromtrent vaag, incoherent en onaannemelijk zijn.

Vooreerst legden jullie onaannemelijk vage verklaringen af betreffende het incident met bendeleden waardoor jullie beweerdelijk jullie land ontvluchtten. Het zou gaan om twee jullie geheel onbekende bendeleden die jullie te voet onderweg langs de hoofdbaan naar jullie wijk benaderden en die jullie vroegen om hen de volgende dag 1.000 USD renta te betalen, zonder verder te preciseren hoe en waar de uitbetaling diende te gebeuren. Jullie konden enkel vermoeden dat de bendeleden jullie zouden opwachten op dezelfde plaats de volgende dag (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS verzoeker, p. 9-10 en 16; Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS verzoekster p. 7 en 11). Gevraagd wat de instructies waren van de bendeleden inzake de betalingsmodaliteiten, die 1.000 dollar volgende dag, stelde u: "Ze hebben daar niets over gezegd, maar het was onvermijdelijk dat we diezelfde straat opnieuw zouden nemen als we buitenshuis kwamen. Ik vermoed dus dat ze ons zouden opwachten op dezelfde plaats." (NPO CGVS verzoeker, p. 16). Gevraagd aan uw echtgenote hoe en waar jullie hen de volgende dag dienden te betalen, antwoordde ze: "Weet ik niet, nee. Dat hebben ze niet gezegd. Ik ga ervan uit dat ze me zouden opwachten op dezelfde plaats. Het is immers de enige manier om naar andere steden te gaan en de bus te nemen." (NPO CGVS verzoekster, p. 11). Dat de bende er zou op hopen dat jullie hen spontaan de volgende dag zouden komen zoeken om een dergelijk voor een kleine handelaar exorbitant bedrag te betalen komt behoorlijk naïef over. Zij konden immers op geen enkele manier weten of jullie dergelijk bedrag (liggen) hadden. Dat zij jullie onvermijdelijk zouden kunnen onderscheppen bij het verlaten van de wijk blijkt evenmin te kloppen, gezien jullie stellen met het hele gezin verhuisd te zijn. Daarnaast zouden zij jullie, blijkens jullie verklaringen, achteraf niet meer gecontacteerd hebben. Zij hadden dus blijkbaar geen contactgegevens van jullie. Blijkbaar hadden zij evenmin uw winkel in het vizier, gezien uw moeder er nog zonder problemen naartoe ging om de stocks uit te verkopen (NPO CGVS verzoekster, p. 13). Moest de bende u werkelijk in het vizier hebben gehad om renta te betalen op de inkomsten van uw handelszaak mag redelijkerwijs verwacht worden dat zij ervoor zouden gezorgd hebben dat zij u konden vinden of contacteren en dat zij u dwingende afspraken zouden gegeven hebben.

Voorts konden jullie niet verklaren waarom jullie plots afpersingsgeld / renta dienden te betalen aan jullie onbekend bendeleden en waarom jullie nooit eerder door bendeleden om renta werden gevraagd terwijl u voornoemde hoofdbaan jarenlang nam op werkdagen als vrachtwagenchauffeur en jullie via deze straat boodschappen gingen doen in hoofdstad San Salvador (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS verzoeker, p. 7 en 18). Gevraagd of de twee bendeleden u of uw vrouw kenden, verklaarde u dat ze stelden dat jullie renta moesten betalen omdat jullie nog nooit hadden betaald, waardoor u vermoed dat ze iets over jullie moeten weten maar dat u niet weet wat hun gedachten zijn (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS verzoeker, p. 11). Gevraagd aan uw echtgenote wat ze weet over jullie vervolgers en of ze de identiteit en herkomst van die twee personen die jullie afpersten kent, antwoordde ze: "Ik weet niets meer, absoluut niet. Ik weet alleen dat ze van bende 18 zijn omdat ze dat zeiden. We kenden die personen niet. Mijn man ook niet." (NPO CGVS verzoekster, p. 7). U bevestigde dat jullie nooit

afpersingsgeld / renta hebben betaald aan bendeleden omdat jullie nooit eerder bedreigd en afgeperst werden (NPO CGVS verzoeker p. 11). Gevraagd waarom voornoemde bendeleden jullie uitgerekend 1.000 USD als renta vroegen, verklaarde u dan weer: "Het enige dat ik daarop kan antwoorden, is dat mijn echtgenote een handelszaak (minisupermarkt in jullie wijk) had die de laatste maanden erg gegroeid was. Daarnaast heeft mijn echtgenote vorig jaar (2019) de cafetaria van de school van onze kinderen overgenomen van een andere vrouw. Mijn vrouw wist eerst niet dat die vrouw was bedreigd door een bende. Die vrouw had dat aan de schooldirectrice gezegd en de directrice heeft dat daarna gezegd aan mijn vrouw."(NPO CGVS verzoeker, p. 12). Gevraagd aan uw echtgenote waarom de bendeleden jullie een renta ten belope van 1.000 dollar en geen ander bedrag vroegen, antwoordde ze: "Weet ik niet. Ze hebben enkel gezegd dat bedrag te betalen omdat ik nog niet had betaald. Ik weet het verder niet. Ik weet niet of ze wisten dat mijn onderneming gegroeid was en ik ook leverde aan kleinere bedrijven." (NPO CGVS verzoekster, p. 9). Gevraagd of u de identiteit kent van de vrouw die eerder de schoolcafetaria beheerde, verklaarde u die vrouw niet te kennen maar dat het kan zijn dat u haar ooit gezien hebt (NPO CGVS verzoeker, p. 12). Uw echtgenote verklaarde dat ze voorheen al de vrouw kende van wie ze het beheer van de schoolcafetaria overnam - omdat ze producten (in de supermarkt) van uw echtgenote kocht voor die cafetaria – maar niet wist dat ze de cafetaria overliet omwille van bedreiging door bende en dit pas later te weten kwam toen de schooldirectrice haar dit vertelde (NPO CGVS verzoekster, p. 14). Uw echtgenote had ook geen bevredigend antwoord op de vraag waarom de door uw echtgenote gekende voormalige uitbaatster van de schoolcafetaria niet aan uw echtgenote had verteld waarom ze stopte met het beheer van die schoolcafetaria (NPO, CGVS verzoekster, p. 14-15). Gevraagd hoe het komt dat jullie niet eerder werden afgeperst of bedreigd door bendeleden gedurende de vele jaren dat jullie daar woonden en werkten, antwoordde u: "Inderdaad, dat is zo. Ik weet niet waarom. Daar heb ik zelf geen verklaring voor." (NPO CGVS verzoeker, p. 18). Uw echtgenote verklaarde de bendeleden ook niet te kennen en ook niet te weten waarom ze jullie toen voor het eerst om renta vroegen, maar te vermoeden dat ze misschien door de bende werd gevisieerd omdat ze de uitbating van de schoolcafetaria had overgenomen van een vrouw die door een bende was bedreigd en gevlucht (NPO CGVS verzoekster, p. 6-7 en 12). Uw echtgenote verklaarde eerder tijdens haar onderhoud op het CGVS: "In 2019 beheerde ik ook de cafetaria van de school en had ik een contract met het ministerie van onderwijs. Ik had gesproken met de directrice van de school, die me zei dat de vorige uitbaatster – Sylvia Campos - die zaak had gelaten omdat ze was bedreigd door bendes, zij en haar gezin. Ze was gevlucht naar Mexico. Ik voeg het toe, omdat het misschien ook te maken heeft met onze bedreiging daarna." (NPO CGVS verzoekster, p. 6). Gevraagd of er ernstige indicaties voor een dergelijk verband zijn, antwoordde uw partner: "Ik vertelde dat omdat ik die cafetaria overnam. De vorige uitbaatster is bedreigd en is gevlucht met haar gezin. Ik weet niet hoe die bende denkt. Ik zeg het alleen maar. Ik weet dus niet of het er iets mee te maken heeft." (NPO CGVS verzoekster, p. 7). Gezien het innen van een aan de inkomsten verbonden renta bij handelszaken een typische manier is voor bendes om permanente inkomsten te hebben, kan er worden van uitgegaan dat zij een duidelijker uitleg zouden gegeven hebben over hun verwachtingen en de reden daarvan.

Overigens legden jullie vage en ontwijkende en niet doorleefde verklaringen af op de vraag of er veel volk op straat was toen jullie er te voet onderweg naar jullie wijk door twee bendeleden werden benaderd. U antwoordde: "Kan ik niet zeggen. Ter hoogte van die ingang van wijk Tierra Virgin 2, dat is aan een hoek, dus andere mensen op straat konden niet zien wat er met ons gebeurde. Daarnaast, als mensen zien dat er een bedreiging gebeurt gaat niemand tussenkomen omdat ze zelf bang zijn voor problemen met bende." (NPO CGVS verzoeker, p. 15). Uw echtgenote antwoordde op dezelfde vraag: "Ervoor wel, maar het gebeurde toen we in de bocht en helling waren, dus weet ik niet of die mensen van eerder gezien hebben wat met ons gebeurde." (NPO CGVS verzoekster, p. 8). Weerom wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondergraven.

Voorts legden jullie incoherente en niet overtuigende verklaringen af over het gegeven dat jullie zelfs geen poging deden om aangifte / klacht te doen over de eenmalige vraag om renta en bedreiging door bendeleden en jullie geheel geen bescherming zochten bij de overheid. U verklaarde in dit verband dat in uw land bendes samenwerken met de politie en het gehele rechterlijke systeem; dat het daarom geen zin heeft om aangifte te doen als je daarmee niet veilig kunt zijn (NPO CGVS verzoeker, p. 5). Uw echtgenote verklaarde dat jullie geen bescherming hebben gevraagd omdat de politie banden heeft met bendes; dat indien jullie klacht zouden hebben neergelegd, agenten bij jullie zouden patrouilleren en de bende dit zou te weten komen en jullie doodschieten; dat de politie nadien in jullie (bendeloze) wijk zou komen om jullie klacht te noteren en de aandacht trekken of nog dat jullie gevaar zouden lopen onderweg naar het politiekantoor in een andere wijk (NPO CGVS, verzoekster, p. 11-12). Gevraagd of er dan geen mogelijkheid was om klacht in te dienen bij jullie overheid tegen bedreiging door de bende en daarbij getuigenbescherming te krijgen alsook geheimhouding en een voorzichtig onderzoek naar die

twee ouders, antwoordde uw echtgenote: "Eerlijk, nee. Ik heb daar geen ervaring mee. Dit is de eerste maal dat ik zo een probleem kende. Op het moment dat dit gebeurde, heb ik gedaan wat het veiligste is voor mij en de kinderen. Ik heb daar niet van gehoord, van getuigenbescherming. Ben ik getuige? Ik ben slachtoffer, maar moet elke dag naar huis. Ik weet het niet. Ik wist niet van een dergelijke bescherming." (NPO CGVS verzoekster, p. 13).

Bedenklijk is bovendien dat jullie met jullie drie kinderen reeds een tiental dagen na voornoemde eerste en enige vraag om renta door twee onbekende bendeleden jullie land verlieten per vliegtuig met jullie paspoorten naar Madrid en verder naar België reisden om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Opmerkelijk daarbij is ook dat jullie reeds in bezit waren van jullie paspoorten (sinds een maand) voordat bendeleden jullie benaderden. Jullie stelden in dit verband dat jullie hadden gepland om jullie twee jaar huwelijk te vieren door vrienden in Guatemala te bezoeken en er een familie uitstap van te maken met de kinderen (NPO CGVS verzoeker, p. 18; NPO CGVS verzoekster p. 15), hetgeen evenmin kan overtuigen. Deze vaststellingen lijken dan ook te bevestigen dat jullie asielaanvraag slechts een verhaal is dat jullie bedachten nadat jullie gepland hadden naar België te vertrekken.

Daarenboven verklaarde u dat jullie huis in San Martin tegenwoordig is verhuurd aan een vrouw die in de VS woont (NPO CGVS verzoeker, p. 18), terwijl uw echtgenote stelde dat jullie in een huurhuis in San Martin woonden en ze niet weet wie daar nu woont (NPO CGVS verzoekster, p. 15). Ook deze incoherente verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van jullie aanvraag.

Uit bovenstaande kan worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door jullie ingeroepen vrees voor vervolging door bende 18. Dit aanvraag kan dan ook niet langer de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van een statuut van internationale bescherming.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat het gegeven dat uw echtgenote een succesvol handeltje dreef op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met

behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op

ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door jullie voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen en overwegingen. Jullie identiteitskaarten, huwelijksakte, rijbewijs en paspoorten betreffen jullie identiteit en herkomst, die momenteel niet worden betwist. De aanbevelingsbrief van uw werkgever betreft uw voormalig werk, dat evenmin wordt betwist. Het schoolattest waarin de schooldirectrice bevestigt dat uw kinderen werden uitgeschreven als leerlingen omdat ze moeten verhuizen na bedreiging door bendeleden is kennelijk louter gebaseerd op jullie eigen verklaringen en derhalve niet bewijskrachtig.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij (verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de nationaliteit van El Salvador te bezitten, christen te zijn en afkomstig te zijn uit Sonsonate. Op 24 maart 2018 huwde u met (...), afkomstig uit Cuscatlan. U hebt drie minderjarige kinderen van uw overleden ex-partner. U woonde met uw huidige echtgenoot en uw kinderen in een christelijke wijk van de gemeente San Martin, San Salvador. In jullie wijk waren geen bendes actief, maar wel in naburige wijken en onderweg naar de werkplaats van uw echtgenoot of onderweg als jullie boodschappen deden in nationale hoofdstad San Salvador. Uw echtgenoot werkte als vrachtwagenchauffeur voor een bedrijf van wegwerpproducten in het centrum van San Martin en transporteerde goederen naar andere steden zoals Sonsonate, San Vincente en San Miguel. Uzelf baatte sinds zes jaar een minisupermarkt uit in jullie wijk en sinds juli 2019 ook de cafetaria van de school van uw kinderen in jullie wijk San Martin. Achteraf vernam u van de schooldirectrice dat u het beheer van de schoolcafetaria had overgenomen van een vrouw die was bedreigd door bendeleden en die het land was ontvlucht.

Op 23 februari 2020 werden u en uw echtgenoot benaderd door twee jullie onbekende leden van bende 18 toen jullie onderweg waren langs een hoofdweg naar jullie wijk en huis. De bendeleden vroegen jullie om tegen de volgende dag 1.000 USD te betalen als afpersingsgeld of renta omdat jullie eerder nog nooit renta hadden betaald, anders zouden ze jullie doden. Eerder werden jullie nooit benaderd door bendeleden en hadden jullie nooit renta betaald. De bendeleden lieten jullie gaan nadat uw echtgenoot had toegezegd om de gevraagde renta te voldoen. Thuis overlegden u en uw echtgenoot wat te doen. Jullie besloten geen aangifte te doen bij de politie omdat volgens jullie de politie met bendes samenwerkt. Jullie besloten de gevraagde renta niet te betalen, omdat jullie de misdadige bende niet wilden financieren en vreesden dat ze alleen maar meer en meer geld zouden vragen totdat jullie geen geld meer zouden hebben en zouden vermoord worden. Jullie doken onder in het huis van uw moeder in Lourdes Colon en besloten jullie land te ontvluchten en naar België te reizen.

Jullie verlieten El Salvador op 4 maart 2020 per vliegtuig, legaal met jullie paspoorten, en kwamen de volgende dag toe in Madrid (Spanje). Jullie reisden verder naar België, waar jullie op 12 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming indienden op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Ter staving van uw identiteit en relaas legden u en uw echtgenoot de volgende documenten neer: uw identiteitskaart en dat van uw echtgenoot, jullie huwelijksakte, uw paspoort en dat van uw echtgenoot en uw drie kinderen, uw rijbewijs en dat van uw echtgenoot, een aanbevelingsbrief van de werkgever van uw echtgenoot en een schoolattest waarin de schooldirectrice bevestigt dat uw kinderen werden uitgeschreven als leerlingen omdat ze moeten verhuizen na bedreiging door bendeleden.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in

het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gezin u en uw partner zich op dezelfde elementen baseren voor jullie verzoek om internationale bescherming, werd jullie verzoek gezamenlijk behandeld en wordt verwezen naar de motivering zoals deze is opgenomen in de beslissing van uw partner:

“Uit jullie verklaringen blijkt dat u en uw partner niet aannemelijk hebben gemaakt dat jullie El Salvador dienden te verlaten en/of er niet naar terug zouden kunnen keren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat jullie er een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

U en uw partner baseren jullie verzoek om internationale bescherming op een vrees om vervolging door leden van bende 18 uit een naburige wijk nadat jullie hun vraag tot betaling van afpersingsgeld of renta niet voldeden en jullie land ontvluchtten (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS verzoeker dd. 25.08.2020; Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS verzoekster dd. 28.08.2020). Hieraan kan echter geen geloof worden gehecht, aangezien jullie verklaringen hieromtrent vaag, incoherent en onaannemelijk zijn.

Vooreerst legden jullie onaannemelijk vage verklaringen af betreffende het incident met bendeleden waardoor jullie beweerdelijk jullie land ontvluchtten. Het zou gaan om twee jullie geheel onbekende bendeleden die jullie te voet onderweg langs de hoofdbaan naar jullie wijk benaderden en die jullie vroegen om hen de volgende dag 1.000 USD renta te betalen, zonder verder te preciseren hoe en waar de uitbetaling diende te gebeuren. Jullie konden enkel vermoeden dat de bendeleden jullie zouden opwachten op dezelfde plaats de volgende dag (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS verzoeker, p. 9-10 en 16; Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS verzoekster p. 7 en 11). Gevraagd wat de instructies waren van de bendeleden inzake de betalingsmodaliteiten, die 1.000 dollar volgende dag, stelde u: “Ze hebben daar niets over gezegd, maar het was onvermijdelijk dat we diezelfde straat opnieuw zouden nemen als we buitenshuis kwamen. Ik vermoed dus dat ze ons zouden opwachten op dezelfde plaats.” (NPO CGVS verzoeker, p. 16). Gevraagd aan uw echtgenote hoe en waar jullie hen de volgende dag dienden te betalen, antwoordde ze: “Weet ik niet, nee. Dat hebben ze niet gezegd. Ik ga ervan uit dat ze me zouden opwachten op dezelfde plaats. Het is immers de enige manier om naar andere steden te gaan en de bus te nemen.” (NPO CGVS verzoekster, p. 11). Dat de bende er zou op hopen dat jullie hen spontaan de volgende dag zouden komen zoeken om een dergelijk voor een kleine handelaar exorbitant bedrag te betalen komt behoorlijk naïef over. Zij konden immers op geen enkele manier

weten of jullie dergelijk bedrag (liggen) hadden. Dat zij jullie onvermijdelijk zouden kunnen onderscheppen bij het verlaten van de wijk blijkt evenmin te kloppen, gezien jullie stellen met het hele gezin verhuisd te zijn. Daarnaast zouden zij jullie, blijkens jullie verklaringen, achteraf niet meer gecontacteerd hebben. Zij hadden dus blijkbaar geen contactgegevens van jullie. Blijkbaar hadden zij evenmin uw winkel in het vizier, gezien uw moeder er nog zonder problemen naartoe ging om de stocks uit te verkopen (NPO CGVS verzoekster, p. 13). Moest de bende u werkelijk in het vizier hebben gehad om renta te betalen op de inkomsten van uw handelszaak mag redelijkerwijs verwacht worden dat zij ervoor zouden gezorgd hebben dat zij u konden vinden of contacteren en dat zij u dwingende afspraken zouden gegeven hebben.

Voorts konden jullie niet verklaren waarom jullie plots afpersingsgeld / renta dienden te betalen aan jullie onbekend bendeleden en waarom jullie nooit eerder door bendeleden om renta werden gevraagd terwijl u voornoemde hoofd baan jarenlang nam op werkdagen als vrachtwagenchauffeur en jullie via deze straat boodschappen gingen doen in hoofdstad San Salvador (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS verzoeker, p. 7 en 18). Gevraagd of de twee bendeleden u of uw vrouw kenden, verklaarde u dat ze stelden dat jullie renta moesten betalen omdat jullie nog nooit hadden betaald, waardoor u vermoed dat ze iets over jullie moeten weten maar dat u niet weet wat hun gedachten zijn (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS verzoeker, p. 11). Gevraagd aan uw echtgenote wat ze weet over jullie vervolgers en of ze de identiteit en herkomst van die twee personen die jullie afpersten kent, antwoordde ze: "Ik weet niets meer, absoluut niet. Ik weet alleen dat ze van bende 18 zijn omdat ze dat zeiden. We kenden die personen niet. Mijn man ook niet." (NPO CGVS verzoekster, p. 7). U bevestigde dat jullie nooit afpersingsgeld / renta hebben betaald aan bendeleden omdat jullie nooit eerder bedreigd en afgeperst werden (NPO CGVS verzoeker p. 11). Gevraagd waarom voornoemde bendeleden jullie uitgerekend 1.000 USD als renta vroegen, verklaarde u dan weer: "Het enige dat ik daarop kan antwoorden, is dat mijn echtgenote een handelszaak (minisupermarkt in jullie wijk) had die de laatste maanden erg gegroeid was. Daarnaast heeft mijn echtgenote vorig jaar (2019) de cafetaria van de school van onze kinderen overgenomen van een andere vrouw. Mijn vrouw wist eerst niet dat die vrouw was bedreigd door een bende. Die vrouw had dat aan de schooldirectrice gezegd en de directrice heeft dat daarna gezegd aan mijn vrouw." (NPO CGVS verzoeker, p. 12). Gevraagd aan uw echtgenote waarom de bendeleden jullie een renta ten belope van 1.000 dollar en geen ander bedrag vroegen, antwoordde ze: "Weet ik niet. Ze hebben enkel gezegd dat bedrag te betalen omdat ik nog niet had betaald. Ik weet het verder niet. Ik weet niet of ze wisten dat mijn onderneming gegroeid was en ik ook leverde aan kleinere bedrijven." (NPO CGVS verzoekster, p. 9). Gevraagd of u de identiteit kent van de vrouw die eerder de schoolcafetaria beheerde, verklaarde u die vrouw niet te kennen maar dat het kan zijn dat u haar ooit gezien hebt (NPO CGVS verzoeker, p. 12). Uw echtgenote verklaarde dat ze voorheen al de vrouw kende van wie ze het beheer van de schoolcafetaria overnam - omdat ze producten (in de supermarkt) van uw echtgenote kocht voor die cafetaria - maar niet wist dat ze de cafetaria overliet omwille van bedreiging door bende en dit pas later te weten kwam toen de schooldirectrice haar dit vertelde (NPO CGVS verzoekster, p. 14). Uw echtgenote had ook geen bevredigend antwoord op de vraag waarom de door uw echtgenote gekende voormalige uitbaatster van de schoolcafetaria niet aan uw echtgenote had verteld waarom ze stopte met het beheer van die schoolcafetaria (NPO, CGVS verzoekster, p. 14-15). Gevraagd hoe het komt dat jullie niet eerder werden afgeperst of bedreigd door bendeleden gedurende de vele jaren dat jullie daar woonden en werkten, antwoordde u: "Inderdaad, dat is zo. Ik weet niet waarom. Daar heb ik zelf geen verklaring voor." (NPO CGVS verzoeker, p. 18). Uw echtgenote verklaarde de bendeleden ook niet te kennen en ook niet te weten waarom ze jullie toen voor het eerst om renta vroegen, maar te vermoeden dat ze misschien door de bende werd gevisieerd omdat ze de uitbating van de schoolcafetaria had overgenomen van een vrouw die door een bende was bedreigd en gevlucht (NPO CGVS verzoekster, p. 6-7 en 12). Uw echtgenote verklaarde eerder tijdens haar onderhoud op het CGVS: "In 2019 beheerde ik ook de cafetaria van de school en had ik een contract met het ministerie van onderwijs. Ik had gesproken met de directrice van de school, die me zei dat de vorige uitbaatster - Sylvia Campos - die zaak had gelaten omdat ze was bedreigd door bendes, zij en haar gezin. Ze was gevlucht naar Mexico. Ik voeg het toe, omdat het misschien ook te maken heeft met onze bedreiging daarna." (NPO CGVS verzoekster, p. 6). Gevraagd of er ernstige indicaties voor een dergelijk verband zijn, antwoordde uw partner: "Ik vertelde dat omdat ik die cafetaria overnam. De vorige uitbaatster is bedreigd en is gevlucht met haar gezin. Ik weet niet hoe die bende denkt. Ik zeg het alleen maar. Ik weet dus niet of het er iets mee te maken heeft." (NPO CGVS verzoekster, p. 7). Gezien het innen van een aan de inkomsten verbonden renta bij handelszaken een typische manier is voor bendes om permanente inkomsten te hebben, kan er worden van uitgegaan dat zij een duidelijker uitleg zouden gegeven hebben over hun verwachtingen en de reden daarvan.

Overigens legden jullie vage en ontwijkende en niet doorleefde verklaringen af op de vraag of er veel volk op straat was toen jullie er te voet onderweg naar jullie wijk door twee bendeleden werden benaderd. U antwoordde: "Kan ik niet zeggen. Ter hoogte van die ingang van wijk Tierra Virgin 2, dat is aan een hoek, dus andere mensen op straat konden niet zien wat er met ons gebeurde. Daarnaast, als mensen zien dat er een bedreiging gebeurt gaat niemand tussenkomen omdat ze zelf bang zijn voor problemen met bende." (NPO CGVS verzoeker, p. 15). Uw echtgenote antwoordde op dezelfde vraag: "Ervoor wel, maar het gebeurde toen we in de bocht en helling waren, dus weet ik niet of die mensen van eerder gezien hebben wat met ons gebeurde." (NPO CGVS verzoekster, p. 8). Weerom wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondergraven.

Voorts legden jullie incoherente en niet overtuigende verklaringen af over het gegeven dat jullie zelfs geen poging deden om aangifte / klacht te doen over de eenmalige vraag om renta en bedreiging door bendeleden en jullie geheel geen bescherming zochten bij de overheid. U verklaarde in dit verband dat in uw land bendes samenwerken met de politie en het gehele rechterlijke systeem; dat het daarom geen zin heeft om aangifte te doen als je daarmee niet veilig kunt zijn (NPO CGVS verzoeker, p. 5). Uw echtgenote verklaarde dat jullie geen bescherming hebben gevraagd omdat de politie banden heeft met bendes; dat indien jullie klacht zouden hebben neergelegd, agenten bij jullie zouden patrouilleren en de bende dit zou te weten komen en jullie doodschieten; dat de politie nadien in jullie (bendeloze) wijk zou komen om jullie klacht te noteren en de aandacht trekken of nog dat jullie gevaar zouden lopen onderweg naar het politiekantoor in een andere wijk (NPO CGVS, verzoekster, p. 11-12). Gevraagd of er dan geen mogelijkheid was om klacht in te dienen bij jullie overheid tegen bedreiging door de bende en daarbij getuigenbescherming te krijgen alsook geheimhouding en een voorzichtig onderzoek naar die twee daders, antwoordde uw echtgenote: "Eerlijk, nee. Ik heb daar geen ervaring mee. Dit is de eerste maal dat ik zo een probleem kende. Op het moment dat dit gebeurde, heb ik gedaan wat het veiligste is voor mij en de kinderen. Ik heb daar niet van gehoord, van getuigenbescherming. Ben ik getuige? Ik ben slachtoffer, maar moet elke dag naar huis. Ik weet het niet. Ik wist niet van een dergelijke bescherming." (NPO CGVS verzoekster, p. 13).

Bedenkelijk is bovendien dat jullie met jullie drie kinderen reeds een tiental dagen na voornoemde eerste en enige vraag om renta door twee onbekende bendeleden jullie land verlieten per vliegtuig met jullie paspoorten naar Madrid en verder naar België reisden om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Opmerkelijk daarbij is ook dat jullie reeds in bezit waren van jullie paspoorten (sinds een maand) voordat bendeleden jullie benaderden. Jullie stelden in dit verband dat jullie hadden gepland om jullie twee jaar huwelijk te vieren door vrienden in Guatemala te bezoeken en er een familie uitstap van te maken met de kinderen (NPO CGVS verzoeker, p. 18; NPO CGVS verzoekster p. 15), hetgeen evenmin kan overtuigen. Deze vaststellingen lijken dan ook te bevestigen dat jullie asielaanvraag slechts een verhaal is dat jullie bedachten nadat jullie gepland hadden naar België te vertrekken.

Daarenboven verklaarde u dat jullie huis in San Martin tegenwoordig is verhuurd aan een vrouw die in de VS woont (NPO CGVS verzoeker, p. 18), terwijl uw echtgenote stelde dat jullie in een huurhuis in San Martin woonden en ze niet weet wie daar nu woont (NPO CGVS verzoekster, p. 15). Ook deze incoherente verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van jullie verhaal.

Uit bovenstaande kan worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door jullie ingeroepen vrees voor vervolging door bende 18. Dit verhaal kan dan ook niet langer de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van een statuut van internationale bescherming.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat het gegeven dat uw echtgenote een succesvol handelstje dreef op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020* (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020* (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020* (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze

informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door jullie voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen en overwegingen. Jullie identiteitskaarten, huwelijksakte, rijbewijs en paspoorten betreffen jullie identiteit en herkomst, die momenteel niet worden betwist. De aanbevelingsbrief van uw werkgever betreft uw voormalig werk, dat evenmin wordt betwist. Het schoolattest waarin de schooldirectrice bevestigt dat uw kinderen werden uitgeschreven als leerlingen omdat ze moeten verhuizen na bedreiging door bendeleden is kennelijk louter gebaseerd op jullie eigen verklaringen en derhalve niet bewijskrachtig.”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel een schending aan van de volgende bepalingen:

“Appreciatiefout en schending van:

- de artikelen 48/3 tot 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. De verwerende partij maakt op 10 september 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus “El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire” van 13 juli 2021;
- COI Focus “El Salvador: Situation sécuritaire” van 12 oktober 2020.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekers evenmin als vluchteling erkennen of hen de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht in hoofde van verzoeker:

“U en uw partner baseren jullie verzoek om internationale bescherming op een vrees om vervolging door leden van bende 18 uit een naburige wijk nadat jullie hun vraag tot betaling van afpersingsgeld of renta niet voldeden en jullie land ontvluchtten (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS verzoeker dd. 25.08.2020; Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS verzoekster dd. 28.08.2020). Hieraan kan echter geen geloof worden gehecht, aangezien jullie verklaringen hieromtrent vaag, incoherent en onaannemelijk zijn.

Vooreerst legden jullie onaannemelijk vage verklaringen af betreffende het incident met bendeleden waardoor jullie beweerdelijk jullie land ontvluchtten. Het zou gaan om twee jullie geheel onbekende bendeleden die jullie te voet onderweg langs de hoofdbaan naar jullie wijk benaderden en die jullie vroegen om hen de volgende dag 1.000 USD renta te betalen, zonder verder te preciseren hoe en waar de uitbetaling diende te gebeuren. Jullie konden enkel vermoeden dat de bendeleden jullie zouden opwachten op dezelfde plaats de volgende dag (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS verzoeker, p. 9-10 en 16; Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS verzoekster p. 7 en 11). Gevraagd wat de instructies waren van de bendeleden inzake de betalingsmodaliteiten, die 1.000 dollar volgende dag, stelde u: “Ze hebben daar niets over gezegd, maar het was onvermijdelijk dat we diezelfde straat opnieuw zouden nemen als we buitenshuis kwamen. Ik vermoed dus dat ze ons zouden opwachten op dezelfde plaats.” (NPO CGVS verzoeker, p. 16). Gevraagd aan uw echtgenote hoe en waar jullie hen de volgende dag dienden te betalen, antwoordde ze: “Weet ik niet, nee. Dat hebben ze niet gezegd. Ik ga ervan uit dat ze me zouden opwachten op dezelfde plaats. Het is immers de enige manier om naar andere steden te gaan en de bus te nemen.” (NPO CGVS verzoekster, p. 11). Dat de bende er zou op hopen dat jullie hen spontaan de volgende dag zouden komen zoeken om een dergelijk voor een kleine handelaar exorbitant bedrag te betalen komt behoorlijk naïef over. Zij konden immers op geen enkele manier weten of jullie dergelijk bedrag (liggen) hadden. Dat zij jullie onvermijdelijk zouden kunnen onderscheppen bij het verlaten van de wijk blijkt evenmin te kloppen, gezien jullie stellen met het hele gezin verhuisd te zijn. Daarnaast zouden zij jullie, blijkens jullie verklaringen, achteraf niet meer gecontacteerd hebben. Zij hadden dus blijkbaar geen contactgegevens van jullie. Blijkbaar hadden zij evenmin uw winkel in het vizier, gezien uw moeder er nog zonder problemen naartoe ging om de stocks uit te verkopen (NPO CGVS verzoekster, p. 13). Moest de bende u werkelijk in het vizier hebben gehad om renta te betalen op de inkomsten van uw handelszaak mag redelijkerwijs verwacht worden dat zij ervoor zouden gezorgd hebben dat zij u konden vinden of contacteren en dat zij u dwingende afspraken zouden gegeven hebben.

Voorts konden jullie niet verklaren waarom jullie plots afpersingsgeld / renta dienden te betalen aan jullie onbekend bendeleden en waarom jullie nooit eerder door bendeleden om renta werden gevraagd terwijl u voornoemde hoofdbaan jarenlang nam op werkdagen als vrachtwagenchauffeur en jullie via deze straat boodschappen gingen doen in hoofdstad San Salvador (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS verzoeker, p. 7 en 18). Gevraagd of de twee bendeleden u of uw vrouw kenden, verklaarde u dat ze stelden dat jullie renta moesten betalen omdat jullie nog nooit hadden betaald, waardoor u vermoed dat ze iets over jullie moeten weten maar dat u niet weet wat hun gedachten zijn (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS verzoeker, p. 11). Gevraagd aan uw echtgenote wat ze weet over jullie vervolgers en of ze de identiteit en herkomst van die twee personen die jullie afpersten kent, antwoordde ze: “Ik weet niets meer, absoluut niet. Ik weet alleen dat ze van bende 18 zijn omdat ze dat zeiden. We kenden die personen niet. Mijn man ook niet.” (NPO CGVS verzoekster, p. 7). U bevestigde dat jullie nooit afpersingsgeld / renta hebben betaald aan bendeleden omdat jullie nooit eerder bedreigd en afgeperst werden (NPO CGVS verzoeker p. 11). Gevraagd waarom voornoemde bendeleden jullie uitgerekend 1.000 USD als renta vroegen, verklaarde u dan weer: “Het enige dat ik daarop kan antwoorden, is dat mijn echtgenote een handelszaak (minisupermarkt in jullie wijk) had die de laatste maanden erg gegroeid was. Daarnaast heeft mijn echtgenote vorig jaar (2019) de cafetaria van de school van onze kinderen overgenomen van een andere vrouw. Mijn vrouw wist eerst niet dat die vrouw was bedreigd door een bende. Die vrouw had dat aan de schooldirectrice gezegd en de directrice heeft dat daarna gezegd aan mijn vrouw.” (NPO CGVS verzoeker, p. 12). Gevraagd aan uw echtgenote waarom de bendeleden jullie een renta ten belope van 1.000 dollar en geen ander bedrag vroegen, antwoordde ze: “Weet ik niet. Ze hebben enkel gezegd dat bedrag te betalen omdat ik nog niet had betaald. Ik weet het verder niet. Ik weet niet of ze wisten dat mijn onderneming gegroeid was en ik ook leverde aan kleinere

bedrijven.” (NPO CGVS verzoekster, p. 9). (...) Gevraagd hoe het komt dat jullie niet eerder werden afgeperst of bedreigd door bendeleden gedurende de vele jaren dat jullie daar woonden en werkten, antwoordde u: “Inderdaad, dat is zo. Ik weet niet waarom. Daar heb ik zelf geen verklaring voor.” (NPO CGVS verzoeker, p. 18). Uw echtgenote verklaarde de bendeleden ook niet te kennen en ook niet te weten waarom ze jullie toen voor het eerst om renta vroegen, maar te vermoeden dat ze misschien door de bende werd gevisieerd omdat ze de uitbating van de schoolcafetaria had overgenomen van een vrouw die door een bende was bedreigd en gevlucht (NPO CGVS verzoekster, p. 6-7 en 12). Uw echtgenote verklaarde eerder tijdens haar onderhoud op het CGVS: “In 2019 beheerde ik ook de cafetaria van de school en had ik een contract met het ministerie van onderwijs. Ik had gesproken met de directrice van de school, die me zei dat de vorige uitbaatster – Sylvia Campos - die zaak had gelaten omdat ze was bedreigd door bendes, zij en haar gezin. Ze was gevlucht naar Mexico. Ik voeg het toe, omdat het misschien ook te maken heeft met onze bedreiging daarna.” (NPO CGVS verzoekster, p. 6). Gevraagd of er ernstige indicaties voor een dergelijk verband zijn, antwoordde uw partner: “Ik vertelde dat omdat ik die cafetaria overnam. De vorige uitbaatster is bedreigd en is gevlucht met haar gezin. Ik weet niet hoe die bende denkt. Ik zeg het alleen maar. Ik weet dus niet of het er iets mee te maken heeft.” (NPO CGVS verzoekster, p. 7). Gezien het innen van een aan de inkomsten verbonden renta bij handelszaken een typische manier is voor bendes om permanente inkomsten te hebben, kan er worden van uitgegaan dat zij een duidelijker uitleg zouden gegeven hebben over hun verwachtingen en de reden daarvan.

Overigens legden jullie vage en ontwijkende en niet doorleefde verklaringen af op de vraag of er veel volk op straat was toen jullie er te voet onderweg naar jullie wijk door twee bendeleden werden benaderd. U antwoordde: “Kan ik niet zeggen. Ter hoogte van die ingang van wijk Tierra Virgin 2, dat is aan een hoek, dus andere mensen op straat konden niet zien wat er met ons gebeurde. Daarnaast, als mensen zien dat er een bedreiging gebeurt gaat niemand tussenkomen omdat ze zelf bang zijn voor problemen met bende.” (NPO CGVS verzoeker, p. 15). Uw echtgenote antwoordde op dezelfde vraag: “Ervoor wel, maar het gebeurde toen we in de bocht en helling waren, dus weet ik niet of die mensen van eerder gezien hebben wat met ons gebeurde.” (NPO CGVS verzoekster, p. 8). Weerom wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondergraven.

Voorts legden jullie incoherente en niet overtuigende verklaringen af over het gegeven dat jullie zelfs geen poging deden om aangifte / klacht te doen over de eenmalige vraag om renta en bedreiging door bendeleden en jullie geheel geen bescherming zochten bij de overheid. U verklaarde in dit verband dat in uw land bendes samenwerken met de politie en het gehele rechterlijke systeem; dat het daarom geen zin heeft om aangifte te doen als je daarmee niet veilig kunt zijn (NPO CGVS verzoeker, p. 5). Uw echtgenote verklaarde dat jullie geen bescherming hebben gevraagd omdat de politie banden heeft met bendes; dat indien jullie klacht zouden hebben neergelegd, agenten bij jullie zouden patrouilleren en de bende dit zou te weten komen en jullie doodschieten; dat de politie nadien in jullie (bendeloze) wijk zou komen om jullie klacht te noteren en de aandacht trekken of nog dat jullie gevaar zouden lopen onderweg naar het politiekantoor in een andere wijk (NPO CGVS, verzoekster, p. 11-12). Gevraagd of er dan geen mogelijkheid was om klacht in te dienen bij jullie overheid tegen bedreiging door de bende en daarbij getuigenbescherming te krijgen alsook geheimhouding en een voorzichtig onderzoek naar die twee daders, antwoordde uw echtgenote: “Eerlijk, nee. Ik heb daar geen ervaring mee. Dit is de eerste maal dat ik zo een probleem kende. Op het moment dat dit gebeurde, heb ik gedaan wat het veiligste is voor mij en de kinderen. Ik heb daar niet van gehoord, van getuigenbescherming. Ben ik getuige? Ik ben slachtoffer, maar moet elke dag naar huis. Ik weet het niet. Ik wist niet van een dergelijke bescherming.” (NPO CGVS verzoekster, p. 13).

Bedenkelijk is bovendien dat jullie met jullie drie kinderen reeds een tiental dagen na voornoemde eerste en enige vraag om renta door twee onbekende bendeleden jullie land verlieten per vliegtuig met jullie paspoorten naar Madrid en verder naar België reisden om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

(...)

Uit bovenstaande kan worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door jullie ingeroepen vrees voor vervolging door bende 18. Dit relaas kan dan ook niet langer de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van een statuut van internationale bescherming.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat het gegeven dat uw echtgenote een succesvol handeltje dreef op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico

op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

en in hoofde van verzoekster:

“Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gezin u en uw partner zich op dezelfde elementen baseren voor jullie verzoek om internationale bescherming, werd jullie verzoek gezamenlijk behandeld en wordt verwezen naar de motivering zoals deze is opgenomen in de beslissing van uw partner (...).”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen enkele ernstige poging ondernemen om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan hun relaas en de redenen waarom zij hun land van herkomst zouden hebben verlaten, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijven. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissingen, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoekers niet aantonen dat de motivering in de bestreden beslissingen, waarin hun verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoekers komen in wezen immers niet verder dan het louter volharden in en herhalen van hun eerder afgelegde verklaringen, en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermogen voormelde motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten.

Waar verzoekers erop wijzen dat zij niet vaag zijn geweest en veel details hebben gegeven van het incident met bendeleden waardoor zij het land moesten ontvluchten en aanvoeren dat hun verklaringen overeen komen, plaatsen zij de gedane vaststellingen niet in een ander daglicht. Ook de Raad acht het niet aannemelijk dat de bende er op zou hopen dat verzoekers hen spontaan de volgende dag zouden komen opzoeken om een dergelijk voor een kleine handelaar exorbitant bedrag te betalen. Zij konden immers op geen enkele manier weten of verzoekers een dergelijk bedrag (liggen) hadden.

Het argument dat de bendeleden verzoekers onvermijdelijk zouden kunnen onderscheppen bij het verlaten van de wijk kan niet worden gevolgd, gezien verzoekers tevens verklaarden met het hele gezin verhuisd te zijn. Uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat de bendeleden hen nog gecontacteerd hebben achteraf en hadden zij aldus blijkbaar geen contactgegevens. Aangezien verzoeksters moeder nog zonder problemen naar verzoeksters winkel ging om de stocks uit te verkopen (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 13), kan worden aangenomen dat deze bende evenmin de winkel of verzoekers' familie in het oog had.

Indien de bende verzoekers werkelijk in het vizier zouden hebben gehad om renta te betalen op de inkomsten van verzoeksters handelszaak mag redelijkerwijs verwacht worden dat zij ervoor zouden gezorgd hebben dat zij hen konden vinden of contacteren en dat zij hen dwingende afspraken zouden gegeven hebben.

Het verweer dat zij in staat waren om hun aanvallers nauwkeurig te beschrijven en de locatie waar het gebeurde, kan dan ook niet volstaan om deze vaststellingen in een ander licht te plaatsen. Met het argument dat zij niet verantwoordelijk kunnen worden gesteld voor het gedrag van de bende, verschonen noch verklaren zij het ongeloofwaardige gedrag van de bende en dit in het licht van de door hen geschetste context en de algemene informatie die zij zelf desbetreffend aanbrengen.

Waar verzoekers louter stellen dat het geen twijfel lijdt dat de bendeleden terecht konden verwachten hen terug te vinden in de straat die zij zeer dikwijls bezoeken en dat de bende ongetwijfeld wisten met wie zij te maken hadden, beperken zij zich tot slechts algemene beweringen zonder enige concrete en persoonlijke indicaties bij te brengen die hun beweringen zouden kunnen staven. Verzoekster antwoordde overigens op de vraag of zij elke dag voorbij de plaats kwam waar de bendeleden hen hadden geconfronteerd *“je moet daar voorbij”* en op de vraag waarom dit het geval is omdat zij woonde en werkte in haar wijk en niet aan die straat stelde zij *“nee nee, inderdaad, niet dagelijks of op hetzelfde*

tijdstip. Af en toe (...). Maar als ik iets nodig had, zoals mais, dan moest ik daar wel langs gaan." (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 11).

Zoals gesteld kan het argument dat de benedeleden verzoekers onvermijdelijk zouden kunnen onderscheppen bij het verlaten van de wijk niet worden gevolgd, gezien verzoekers tevens verklaarden met het hele gezin verhuisd te zijn en zij aldus hun wijk zonder enig probleem hebben kunnen verlaten.

De stelling dat de bende moet hebben opgemerkt dat zij verschillende bedrijven hadden aangezien afpersing is gebaseerd op een sociaal-economisch onderzoek van de slachtoffers, is opnieuw niet meer dan slechts een bewering zonder enige concrete grond.

Hoewel volgens verzoekers het feit dat de bende geen contact meer opnam niet betekent dat zij niet wisten wie verzoekers waren, brengen zij geen enkele concreet aspect naar voor waaruit enigszins ook maar zou kunnen worden afgeleid dat de bende wist wie zij waren.

Indien de bende verzoekers werkelijk op het oog hadden en hiertoe een sociaal-economisch onderzoek hadden gevoerd, kon wel degelijk worden verwacht dat deze bende hen wist te traceren, dat zij de winkel in het oog hielden en bijgevolg ook verzoeksters moeder die naar de winkel ging om de voorraad te verkopen. Hierbij komt nog de vaststelling dat verzoekster te kennen gaf dat zij reeds zes jaar deze kruidenierszaak uitbaatte en dit zelfs in hun eigen huis (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 12; Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 2, 10).

Zeker in het licht van de informatie die verzoekers bijbrengen omtrent het risico dat familieleden in een dergelijk geval lopen, acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeksters moeder geen problemen meer heeft gekend. Het gegeven dat verzoeksters moeder in een andere wijk woont, de winkel niet meer heeft gerund, deze gesloten heeft gehouden en de voorraad heeft verkocht aan kennissen of kleine handelaren die zij kende, doet hier geen afbreuk aan te meer zij zich hiervoor fysiek naar de winkel begaf. Het verweer dat zij niet kon worden gecontacteerd omdat zij alles deden om dit te vermijden zoals de kolonie verlaten en het discreet blijven van verzoeksters moeder, kan dan ook niet overtuigen.

De Raad acht het evenmin aannemelijk in het licht van de door verzoekers aangebrachte context en de informatie en deze aanwezig in het administratief dossier dat zij nooit eerder door benedeleden om renta werden gevraagd, terwijl verzoeker voornoemde hoofd baan jarenlang nam op werkdagen als vrachtwagenchauffeur, zij via deze straat boodschappen gingen doen in de hoofdstad San Salvador (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 7, 18), verzoekster reeds zes jaar een kruidenierswinkel uitbaatte (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeksters, p. 10) en verzoeker eveneens zes jaar als vrachtwagenchauffeur werkte (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 8). Verzoekers wijzen zelf op rapporten waaruit blijkt dat de mensen in El Salvador het meeste risico lopen om afgeperst de transportbedrijven en de handelaars zijn. In een dergelijke context acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoekers niet eerder met afpersing werden geconfronteerd. Het argument dat verzoeksters winkel in ontwikkeling was en verder groeide en zij recent het beheer van een cafetaria van de school van haar kinderen had overgenomen van iemand die ook het voorwerp van afpersing had uitgemaakt, doet hier dan ook geen afbreuk aan. De stelling dat dit alles de indruk moet hebben gewekt dat verzoekers over veel geld moeten hebben beschikt, hetgeen volgens verzoekers ook kan verklaren waarom zij een groot bedrag hebben gevraagd, is louter hypothetisch. Zoals gezegd maken verzoekers niet concreet aannemelijk dat de benedeleden wisten wie zij waren, noch dat zij verzoekers in het oog hebben gehouden en het zogenaamde "sociaal-economisch onderzoek" hebben gevoerd.

De commissaris-generaal geeft in de bestreden beslissing aan dat verzoekers incoherente en niet overtuigende verklaringen afleggen over het gegeven dat zij zelfs geen poging deden om aangifte/klacht in te dienen na een eenmalige vraag om renta en bedreiging door benedeleden en er geheel geen bescherming werd gezocht bij de overheid. Verzoekers voeren hierbij aan dat hun verklaringen helemaal niet tegenstrijdig en onsamenvattend zijn en verwijzen naar algemene informatie waaruit blijkt dat het indienen van een klacht niet kan volstaan om bescherming te waarborgen, dat het gevaarlijk is om bescherming te zoeken bij de autoriteiten en dat de Salvadoraanse autoriteiten niet in staat zijn om hun burgers effectieve bescherming te bieden.

Vooraleer internationale bescherming kan worden ingeroepen, dienen eerst alle nationale middelen op redelijke wijze te zijn uitgeput. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet alsook uit artikel 48/4 van deze wet, die beide vereisen dat de betrokken asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

De Raad herinnert tevens aan artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door “niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”. De bewoordingen in de wet impliceren een vermoeden van overheidsbescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoeker om internationale bescherming (cf. EASO, “Qualification for international protection (Directive 2011/95/EU) - A Judicial Analysis”, december 2016, p. 59, 63 en 68). Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze overheidsbescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming.

Verzoekers moeten aldus aannemelijk maken dat zij alle, in hun individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Salvadoraanse overheid hebben uitgeput, wat *in casu* niet het geval is. Indien verzoekers dergelijke feiten niet aangeven, kan er ook onmogelijk worden verwacht dat de overheden daadwerkelijk optreden.

Verzoeker verklaarde in dit verband bovendien dat de bendes samenwerken met de politie en het gehele rechterlijke systeem en dat het daarom geen zin heeft om aangifte te doen als je daarmee niet veilig kunt zijn (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 5), terwijl verzoekster weliswaar ook heeft verklaard dat zij geen bescherming hebben gevraagd omdat de politie banden heeft met bendes, maar daarentegen ook stelde dat indien zij klacht zouden hebben neergelegd, agenten bij hen zouden patrouilleren en de bende dit zou te weten komen en hen doodschieten; dat de politie nadien in hun (bendeloze) wijk zou komen om de klacht te noteren en de aandacht te trekken of nog dat zij gevaar zouden lopen onderweg naar het politiekantoor in een andere wijk (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 11-12).

Verzoekers bieden dan ook geen afdoende verklaring voor het feit dat zij niet naar de Salvadoraanse overheden zijn gestapt en maken niet concreet aannemelijk dat het voor hen onmogelijk is overheidsbescherming te genieten.

Verzoekers tonen op geen enkele wijze concreet aan dat de Salvadoraanse overheden in hun geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat zij geen beroep kunnen doen op doeltreffende overheidsbescherming of er geen toegang toe hebben. Door geen enkele poging te doen om hulp of bescherming te verkrijgen in El Salvador, blijven verzoekers niet alleen in gebreke concreet aan te tonen dat het voor hen niet mogelijk zou zijn om naar de autoriteiten te stappen, maar wordt hierdoor tevens de ernst en de geloofwaardigheid van de door hen beweerde vrees verder ondermijnd.

Waar zij in het verzoekschrift naar algemene informatie omtrent overheidsbescherming in El Salvador verwijzen en stellen dat zij deze situatie goed kenden en het gelet op de plotselinge stress waarin zij werden geplaatst, hun veiligheid boven alles hebben gesteld en het potentiële risico van het indienen van een klacht niet hebben genomen, gaan zij eraan voorbij dat verzoekster nog verklaarde geen ervaring te hebben met het indienen van een klacht, getuigenbescherming en geheimhouding te vragen, en zelfs stelde nog nooit te hebben gehoord van getuigenbescherming (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 13).

Per aanvullende nota brengen verzoekers een getuigenis, een vrije vertaling van deze getuigenis, een kopie van het paspoort en kopie van de verblijfsvergunning in Mexico bij van de dame die in het verleden de cafetaria uitbaatte voordat verzoekster dit deed en naar het buitenland is gevlucht. Deze stukken zijn niet vergezeld van voor eensluidend verklaarde vertalingen waardoor deze stukken met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 niet in overweging worden genomen.

Waar verzoekers in de aanvullende nota aangeven dat deze dame ook benaderd werd door de bendeleden, bedreigd werd en renta diende te betalen en vervolgens naar Mexico is gevlucht waar zij een verblijfsvergunning heeft gekregen, stelt de Raad vast dat dit slechts algemene beweringen zijn waar geen concrete link met verzoekers' specifieke asielaansluiting mee kan worden gelegd zoals bijvoorbeeld de specifieke naam van de school waar de cafetaria gelegen is.

Verzoekers wijzen in het verzoekschrift nog op volgende feiten:

“Na hun aankomst in België vernam verzoeker dat zijn broer ook problemen had gehad met gewapende bendes, aangezien hij gedwongen was drugs voor hen te vervoeren. Hij was daarvoor gearresteerd en is nu het voorwerp van een besluit inzake bijzondere maatregelen voor minderjarigen.

Dit kwam nog bovenop de vele problemen waarmee het gezin van verzoeker reeds was geconfronteerd. De zus van verzoeker is inderdaad in een relatie met een lid van de bende 18. Toen hij de bende had willen verlaten, had dat veel problemen veroorzaakt en was de hele familie bedreigd. De bendeleden hadden zelfs een val gezet voor de echtgenoot van de zuster van verzoeker, zodat hij in de gevangenis zou worden gezet. Hij is daar nog steeds, en de familie van verzoeker leeft sindsdien nog steeds in angst. Verzoekers zijn tot nu toe zeer discreet geweest daaromtrent, daar zij vrezen dat dit te weten zou komen tot de bendeleden, en dat ze bijgevolg hun familieleden zou folteren en/of vermoorden.”.

Voorts blijkt uit het verzoekschrift dat zij hun vrees voor vervolging en nood aan internationale bescherming aldus ook baseren op het gegeven dat zij deel uitmaken van de familie van een ex-lid van de bende (de echtgenoot van verzoekers zus) en op het gegeven dat zij deel uitmaken van het gezin van een persoon die momenteel onder het juk van de bende staat (de broer van verzoeker die gedwongen werd drugs te vervoeren hetgeen problemen kan veroorzaken indien deze dit weigert te doen).

De Raad stelt vast dat verzoekers hun vrees voor vervolging voor deze feiten niet hebben vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ook op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maakte verzoeker noch verzoekster enige melding van de situatie rond de echtgenoot van verzoekers zus.

Er kan niet worden ingezien om welke reden verzoekers dergelijke essentiële elementen niet hebben vermeld. Immers, van verzoekers, die beweren te vrezen voor hun leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vragen, mag worden verwacht dat zij alle elementen ter ondersteuning van hun verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengen en dit reeds van bij aanvang van de asielpcedure, daar op hen de verplichting rust om hun volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoekers worden verwacht dat zij dermate essentiële elementen zouden vermelden. Het feit dat verzoekers deze elementen waarop zij thans hun verzoek om bescherming steunen niet bij aanvang van de asielpcedure vermeldden, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Verzoekers stellen dat zij met betrekking tot de situatie rond de echtgenoot van verzoekers zus zeer discreet geweest zijn omdat zij vrezen dat dat de bende dit te weten zou komen en dat ze bijgevolg hun familieleden zouden folteren en/of vermoorden. Deze summiere verklaring voor hun stilzwijgen kan niet volstaan om een dergelijk belangrijk aspect in hun beweerde nood aan bescherming te verzwijgen voor de Belgische asielinstanties. Verzoekers bieden overigens geen enkele concrete of valabele aanwijzing waaruit blijkt dat de bendeleden dit eventueel zouden kunnen te weten komen indien verzoekers er in het kader van hun asielpcedure melding van zouden maken. Bovendien worden er desbetreffend geen stavingstukken bijgebracht. Een en ander klemt aangezien verzoekers in het verzoekschrift verder stellen dat de bendeleden al op de hoogte zijn van de plannen van verzoekers schoonbroer een val hebben opgezet en zijn schoonbroer thans in de gevangenis verblijft.

Waar herhaaldelijk wordt aangevoerd dat de familie omwille hiervan in angst leeft, is een reden te meer om dit element bij aanvang van de asielpcedure te vermelden. Het feit dat verzoekers dermate lang gewacht hebben en pas na een weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hiervan melding maken in een verzoekschrift in beroep en dit dan nog zonder enig concreet bewijsstuk, maakt dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Verzoekers geven ook in het verzoekschrift aan dat zij na hun aankomst in België vernamen dat ook verzoekers broer het slachtoffer is geworden van de bende 18 en dat zij hun vrees voor vervolging hier ook op baseren.

Aangezien ook verzoekers broer het slachtoffer was van de bende 18 en zij thans ook hierop hun vrees voor vervolging baseren, acht de Raad het niet aannemelijk dat zij hiervan op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding van maakten, noch wanneer hen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt gevraagd waarom zij het land hebben verlaten en niet

terug kunnen of willen naar hun land van herkomst (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 5; Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 5).

Waar wordt aangevoerd dat verzoekers familie nu de represailles van de bendeleden vrezen, “*die misschien ongelukkig zijn dat de kleine broer het werk niet heeft gedaan of misschien bang zijn dat hij hen zal aangeven*” beperken zij zich slechts tot louter hypothetische beweringen. Hierbij moet nog worden opgemerkt dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud nog te kennen gaf niemand te kennen die lid is van een bende (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 17). Indien verzoekers broer daadwerkelijk het slachtoffer was geworden van dezelfde bende, omdat hij in hun opdracht drugs diende te vervoeren, kon worden aangenomen dat verzoekster hiervan, gelet op de link met haar eigen relaas, melding zou maken. Ook verzoeker beperkt zich slechts tot de stelling dat hij na zijn aankomst in België gehoord heeft dat één van zijn broers verplicht werd om voor “*een bende*” ergens drugs te gaan afgeven (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 17), zonder de nadere specificatie waaruit blijkt dat het over dezelfde bende gaat als de bende waarmee hij zelf beweerdelijk problemen kent.

Waar verzoekers ter ondersteuning van de verklaringen in verband met verzoekers broer nog een arrest bijbrengen “houdende de tenuitvoerlegging van maatregelen ten behoeven van minderjarigen” stelt de Raad vast dat het niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling waardoor dit stuk met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 niet in overweging kan worden genomen.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan er aan voormelde aspecten geen geloof worden gehecht noch tonen verzoekers concreet aan in welke mate deze feiten in hun hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kunnen uitmaken.

De verwijzing naar een algemene situatie of een risicoprofiel volstaat ook niet om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven daartoe in gebreke.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat zij een risicoprofiel hebben als personen van wie men meent dat zij zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van de bendes, merkt de Raad op dat uit het voorgaande is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' verklaringen dat zij bedreigd zijn geweest door de bende 18, zodat evenmin kan worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar El Salvador beschouwd zullen worden als personen die zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van de criminele bende. Verzoekers voeren daarenboven geen andere concrete, recente of geloofwaardige incidenten aan waaruit blijkt dat zij een risicoprofiel hebben als personen die zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van de bendes.

Verzoekers voeren verder aan dat verzoeksters profiel als ondernemer en verzoekers profiel als vrachtwagenchauffeur op zich volstaat om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen, doch de Raad merkt op dat uit de beschikbare informatie niet kan blijken dat zij louter omwille van dit profiel en hun aanwezigheid in El Salvador zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Dit wordt tevens bevestigd in de door verzoekers geciteerde UNHCR “*Guidelines*”, waarin wordt gesteld dat “*Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that persons in professions or positions susceptible to extortion, (...) may be in need of international refugee protection on the basis of their (imputed) political opinion, or on the basis of their membership of a particular social group, or on the basis of other Convention grounds.*” (p. 32). Verzoekers dienen de aangevoerde vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade aldus *in concreto* aannemelijk te maken en een verwijzing naar algemene informatie volstaat hiertoe niet. Naast vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door verzoekers aangehaalde problemen, halen zij geen concrete, recente, geloofwaardige of ernstige, aan verzoeksters profiel als handelaar en verzoekers profiel als vrachtwagenchauffeur verbonden problemen aan.

Waar verzoekers menen dat zij als vluchteling dienen te worden erkend omdat dat zij afkomstig zijn van een colonia die gecontroleerd wordt door de bende 18, merkt de Raad op dat verzoekers zich beperken tot het louter aanhalen van een vrees voor vervolging, doch er niet in slagen deze vrees *in concreto* aannemelijk te maken. Het begrip ‘gegronde vrees’ houdt in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet voelen, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst. Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees

worden aangetoond. Verzoekers tonen echter niet aan dat zij voor hun vertrek uit El Salvador reeds persoonlijk bedreigd of geïsoleerd werden door de bendes in hun regio, gelet op de hierboven vastgestelde ongelofwaardigheid van hun problemen en het feit dat zij geen andere concrete, recente of geloofwaardige incidenten met de bendeleden aanhalen. Verzoekers tonen met de loutere verwijzing naar de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst dan ook niet aan dat zij bij een terugkeer naar El Salvador een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging hebben of een reëel risico op ernstige schade lopen.

Waar zij opnieuw louter wijzen op hun risicoprofiel als familieleden van bendeleden of andere georganiseerde criminele groepen en anderen van wie wordt aangenomen zij banden hebben met een bende en als familieleden van personen die de bende verlieten of verraadden maken zij hun vrees voor vervolging en nood aan internationale bescherming niet aannemelijk aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde nood aan bescherming omwille van de situatie van verzoekers schoonbroer en broer.

Verzoekers betogen nog dat zij bij terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico lopen om door bendes te worden geïsoleerd omwille van hun verblijf in het buitenland.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven.

Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds bende problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die zijn gevlucht voor het bendege geweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes werden geïsoleerd. Hieruit blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer.

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt helder dat een vertrek uit El Salvador omwille van bende gerelateerde problemen een risicoverhogende en verzwarende factor is bij terugkeer naar El Salvador.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel *“certain returnees from abroad”* problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel *“depending on the particular circumstances of their case”* (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekers slagen hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn de aangehaalde bedreigingen door de bende 18 niet geloofwaardig. Het blijkt dan ook niet dat verzoekers voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stonden, evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers bij terugkeer naar El Salvador enig verhoogd risico lopen om te worden geïsoleerd door bendeleden.

Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het

algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers' verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekers bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zullen worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu hun beweerde problemen met de bendes niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van de individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

2.5. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers' betoog dat hun vrees, op basis van de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' dan wel 'sociale groep', valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag is dan ook niet dienstig. Hetzelfde geldt voor de argumentatie dat zij in El Salvador geen bescherming kunnen krijgen.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers bij terugkeer naar El Salvador zouden worden vervolgd of geviséerd.

Bovendien kan er wat betreft de door verzoekers bijgebrachte rechtspraak nog op worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoekers niet *in concreto* aantonen dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de bijgebrachte arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4,

§ 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”*, 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekers brengen geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De informatie die zij aanhalen in hun verzoekschrift is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

2.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF